

РЕШЕНИЕ

№ 2058

гр. София, 15.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 19.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **11833** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144, ал. 1, вр. чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], против Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ №11-22222519085177-004-001/04.06.2019г., издаден от Дирекция СДО на НАП - С., потвърден с Решение № 1426/22.08.2019 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ - С..

С обжалвания акт на жалбоподателя е отказано възстановяване на платена лихва за забава при превишение на годишния корпоративен данък над определените авансови вноски в размер на 8 667,36 лева. Същият твърди, че тази сума представлява разликата между начислената лихва по реда на чл. 89, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане („ЗКПО“) и дължимата лихва при отчитане на вноската, но не отчита направена от него авансова вноска в размер на 100 000,00 лева. Твърди, че при определянето и, е следвало да се вземе предвид извършеното плащане с посочено основание „авансова вноска за корпоративен данък за 2018 г.“, независимо от това, че не е декларирал размер на дължимите месечни авансови вноски. Според него това би довело да намаляване на размера на главницата, върху която следва да се начисли лихва, като счита, че е надвнесъл такава в претендирания размер.

Счита, че така постановеният АПВ, потвърден с Решението, е издаден в нарушение на материалния закон, с неговата цел и с практиката на Съда на Европейския съюз

(СЕС). Моли процесният акт да бъде отменен и преписката-върната, със задължителни указания за издаване на нов АПВ, с който на дружеството да бъдат възстановени част от платените лихви за авансови вноски за 2018 г. в размер на 8 667,36 лв. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ОДОП С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Съдът, като обсъди доводите на страните в производството и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

По делото не се спори, че С. Х. Дьо Б. е местно юридическо лице и като такова е длъжно да подава годишни декларации по реда на чл. 92 от ЗКПО.

Видно от приложената декларация вх. № 2225И0074929/26.02.2018 г., за 2017 г. дружеството е декларирало резултат „данъчна загуба“ и в тази връзка и на прогнозна база е посочило размер 0,00 лв. на месечни авансови вноски за текущата календарна година 2018 г.

Видно от банково извлечение от 14.08.2018г., отразяващо операция № 18081442400183403658 от 14.08.2018 г. дружеството –жалбоподател е извършило плащане на авансова вноска за корпоративен данък в размер на 100 000 лева. В графата „основание“ е посочен код 110000, с който се идентифицира плащане на данъци към централния бюджет,като е пояснено, че сумата следва да се отнесе за покриване на авансов корпоративен данък за 2018 г.

На 01.04.2019 г. С. Х. Дьо Б. подало годишна декларация за данъчната 2018 г. (№2225И0104432), като декларирало данъчна печалба в размер на 5 162 962,04 лв. и размер на годишния корпоративен данък 516 296,20 лв., както и направени авансови вноски за годината 100 000,00 лв. и разлика за внасяне 416 296,30 лв. Тази декларация била отразена в програмен продукт „Система за управление на приходите“ в НАП със статус „некоректна“, тъй като дружеството е посочило в клетка 1500 направения паричен превод от 100 000 лева без основание, което наложило анулирането и. Жалбоподателят подал коригираща декларация с вх. №2225И0104451/01.04.2019 г., като данъчната печалба и размерът на годишния корпоративен данък били отразени без корекции, съответно 5 162 962,04 лв. и 516 296,20 лв. В клетка 1500, в която се посочват направените през годината авансови вноски, същият отразил 0,00 лв., а в клетка 2010 отразяваща сумата, върху която се дължи лихва по чл. 89 от ЗКПО записал пълният размер на дължимия корпоративния данък за годината /516 296,20 лв./.

Доколкото е налице превишение на така декларирания годишен корпоративен данък спрямо декларираните с декларация вх. № 2225И0074929 / 26.02.2018 г. нулеви авансови вноски по смисъла на чл. 89 от ЗКПО, в данъчно-осигурителната сметка на Дружеството бива автоматично отразена лихва за забава в размер на 37 291,04 лв. С две последователни плащания, видно от платежни нареждания с референтни №

19040142400145548478 и 19041142400145551115, съответно от 01.04.2019 г. и 11.04.2019 г., начислената лихва е изцяло погасена.

Съгласно констативната част на оспорения АПВ, за финансовата 2017 г. [фирма] е подало годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО с вх. №2225И0074929 от 26.02.2018 г., като в част „Деклариране на размера на авансовите вноски“ не е посочило размер на месечни авансови вноски за 2018 г. Същото не е подало декларация по реда на чл. 88 от ЗКПО за промяна размера на авансовите вноски за 2018 г.

Органът по приходите е извършил проверка в данъчно-осигурителната сметка на дружеството, в хода на която е установено, че на 14.08.2018 г. е направен превод на 100 000 лв. в полза на републиканския бюджет. В платежното нареждане като основание за плащане е посочено „плащане на данъци към централния бюджет“ и е пояснено, че сумата се отнася за авансов корпоративен данък за 2018 г.

В оспорвания акт е отбелязано, че при постъпване на посочената сума по сметка на ТД на НАП С., подсметка „Банка данъци и др.“, жалбоподателят не е декларирал размер на месечните авансови вноски за корпоративен данък за 2018 г. Ето защо, автоматично в Системата за управление на приходите /СУП/ на НАП е извършено частично прихващане /в размер на 100 000 лв./ на първите възникнали задължения за данъци на дружеството, а именно- текущо задължение по справка-декларация /СД/ по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за м. 08.2018 г. Поради това, в оспорения АПВ е прието, че не е налице основание за възстановяване на претендираната от лицето сума в размер на 8 667,36 лв., представляваща разлика между начислената лихва по чл. 89, ал. 1 от ЗКПО без отчитане и лихвата при отчитане на направената авансова вноска.

С Решение № 1426/22.08.2019 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ – С. актът е потвърден. Решаващият орган се позовава на същите аргументи, каквито са наведени и при издаването на оспорения АПВ. Подчертава се, че доколкото дружеството-жалбоподател е декларирало нулев размер на авансовия корпоративен данък за 2018 г. и не е подало коригирища декларация, платените впоследствие суми не са използвани за погасяване на същия, а за задължение от съответния вид, срокът за внасянето на което изтича най-рано към датата на плащането / в случая ДДС за м.август 2018г./ . Прието е, че правилно е начислена лихва за забава в посочения размер от 37 291,04 лв. за невнасяне на дължимите авансови вноски и не се дължи възстановяване на надвнесена лихва.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.129 вр.чл. 156, ал. 1 от ДОПК, от лице, имащо право на жалба, срещу подлежащ на обжалване административен акт, и след като е осъществено обжалването по административен ред в съответствие с чл. 156, ал. 2 от ДОПК, и е процесуално допустима.

По същество, същата е неоснователна.

Предмет на настоящото производство е законосъобразното и правилно изчисляване на размера на начислените лихви за авансови вноски за корпоративен данък за 2018 г. по реда на чл. 89 от ЗКПО и следва ли да бъде взет предвид направеният паричен превод по сметката на ТД на НАП С., без в съответната декларация по ЗКПО да е посочен размер на авансова вноска за корпоративен данък.

Задължението за лихви по чл. 89, ал. 1 ЗКПО възниква за превишението на дължимия годишен корпоративен данък с над 20 % размера на определените авансови вноски. Понятието "определени авансови вноски" по смисъла на тази разпоредба е дефинирано в чл. 89, ал. 4 ЗКПО, както е законосъобразно е приел и органът по приходите.

В конкретния случай не е спорен размерът на дължимия корпоративен данък от жалбоподателя за 2018г. - и 516 296,20 лева.

Не се твърди, че С. Х. Дьо Б. е правило други авансови месечни вноски за корпоративен данък през 2018 г., освен процесната от 100 000 лева на 14.08.2018г.

По делото не е спорно, че дружеството не е подало декларация за увеличение в размера на месечните авансови вноски.

При тези обстоятелства, изводите на органите по приходите, а впоследствие и тези на директора на ДОДОП в потвърдителното решение, че определените месечни авансови вноски по смисъла на чл. 89, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗКПО са 0.00 лева, както и че превишението на годишния корпоративен данък е с над 20 %. Горното обуславя задължение за лихви върху неговия размер на КД, съответстват на материалния закон. В случая не се касае за лихви за забава върху невнесен в срок годишен корпоративен данък, а за такова, което е определено в специалния закон и което възниква при несъответствие на определените от задълженото лице авансови вноски по ЗКПО по смисъла на чл. 86 от същия закон и годишния корпоративен данък с повече от 20 %.

Основан на норма на чл. 88, ал. 2 ЗКПО е изводът, че дружеството не може да се ползва от плащането на сумата от 100 000 лева на 14.08.2018г., тъй като не е подало декларация за увеличение на авансовите вноски. Тази норма предвижда, че увеличението се прилага след подаване на декларация по чл. 88, ал. 1.

Следва да се отбележи, че възникването на задължение за лихви и неговият размер зависи изцяло от поведението на задълженото лице, тъй като, както размерът на месечните авансови вноски, така и тяхното намаление или увеличение се определя по негова декларация.

В случая от данните по делото е видно, че С. Х. Дьо Б. е декларирало нулев размер на месечните авансови вноски за 2018 г. в ГДД за 2014 г. и не е подало декларация по чл. 88, ал. 1 през годината. При тези обстоятелства, законосъобразно са съпоставени месечни авансови вноски по смисъла на чл. 89, ал. 4, т. 1 ЗКПО в размер на 0.00 лева и годишен корпоративен данък за 2018 г. в размер на и 516 296,20 лева. лева. Налице е превишението, визирано в нормата на чл. 89, ал. 1 ЗКПО, тъй като дружеството не е

определило размер на месечните авансови вноски по реда, предвиден в закона.

С оглед на изложеното следва да се приеме, че правилно е определен размера на дължимата лихва за забавено плащане и не са налице основания за възстановяване на недължимо платена такава в претендирания размер. / В този смисъл Решение № 4214 от 20.06.2019 г. на АдмС - С. по адм. д. № 4548/2019 г.; Решение № 7455 от 5.06.2018 г. на ВАС по адм. д. № 1444/2018 г., I о./

Ето защо, оспореният АПВ е постановен в съответствие с материалния и процесуалния закон, поради което жалбата срещу него следва да се остави без уважение.

За пълнота следва да се посочи, че съдът принципно споделя становището на жалбоподателя, че неправилно е отнасянето на преведената за корпоративен данък сума за погасяване на други задължения. В случая е налице заявяване от жалбоподателя кое публично задължение се погасява. Тезата, застъпена в АПВ и потвърдителното решение, че изборът по чл. 169, ал. 3 и ал. 4 ДОПК на задълженото лице се свежда до избор между задължения за данъци и осигурителни вноски, не и между отделните видове данъци, не намира законова опора. /В този см. Решение № 5621 от 04.05.2017 г. по адм. д. № 2153/2016 г., VIII отд. на ВАС, Решение № 7101 от 6.06.2017 г. на ВАС по адм. д. № 9324/2016 г., I отд./

Поради това, в противоречие с чл. 169, ал. 3 във връзка с ал. 4 и ал. 5 ДОПК, органите по приходите са приели, че с посочената сума е погасено задължение за друг вид данък. Дали на това основание са налице предпоставки за възстановяване на надвнесени суми, е предмет на отделно производство, поради което съдът не дължи произнасяне по този въпрос.

С оглед изхода на правния спор и заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника, в съответствие с чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения същата е основателна, като в съответствие с чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК същата следва да бъде уважена в размер на 764 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 160, ал. 1, предложение последно от ДОПК съдът,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1000, р-н П., [улица], ВЕЦ К. чрез адвокат И. Д., с адрес за кореспонденция: гр. С. п.к. 1124, [улица], П. офис център, ет. 4 електр.адрес за кореспонденция:[електронна поща], против Акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ №11-2222519085177-004-001/04.06.2019г., издаден от Дирекция СДО на НАП - С., потвърден с Решение № 1426/22.08.2019 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ – С., като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК], с посочени седалище и адрес на управление, да заплати на ТД на Националната агенция за приходите [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 764 /седемстотин шестдесет и четири / лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните с връчване на преписи по реда на чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: